

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Praxis hujus Consultationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

veris ipsum ex toto corde tuo, cum semper refertum id habueris tot parvis affectionibus, quæ dividentur illud in tot frustra, ut Deus, qui exquirebat illud totum integrum, illius non habuerit nisi partem minimam? quando verum invenietur, quod Deus fuerit, quem minus æstimaveris, minus quæreris, minus amaveris ex omnibus mundi rebus? an defendere poteris, amasse te ipsam ex toto corde tuo? Quid inquis ad hoc?

Adm. ig. vix dice- non pos- sicut, quod inveniat Deum.

An excusare te poteris, quod dilexeris ipsum in totâ mente tuâ, dum quasi non magis cogitasti de ipso, ac si non esset? dum innumeræ cogitationes frivolarum tuam occupant mentem; dum pro eo, quod renuntiares voluptati, quam hauriebas ex illis, ut tuas caperes delicias, conversando interius cum DEO, non poteris, absque violentiâ tibi summè molesta, insistere cogitationi aut meditationi de illo abhorrens propterea orationem velut torturam & supplicium? Tu bene nôsti in tuâ conscientiâ, sic se rem habere respectu hominum in mundo: an posthæc defendere poteris, amasse te DEUM ex totâ animâ tuâ, ex totâ mente tuâ, sicut præcepit? quid respondes ad hæc?

Præceptum Dei.

Sed tandem, an verè dicere poteris, quod amaveris ipsum ex omnibus viribus tuis. Luc. 10. dum non nisi frigus & glaciem exhibuisti te in omnibus, quæ ipsis concernunt obsequium, & contra ardorem spargens & ignem in ijs, quæ mundi sunt, in quibus omnes tuas collocabas delicias. Estne hoc adimplere mandati maximi obligationem? Probè nôsti, quod non? Quid igitur de hoc cogitas?

Asimul serio hoc recogitans convincetur.

Hæc, quid igitur faciendum est? Totum contrarium, respondit, illi: quod fecisti hucusque: parvi hucusque æstimasti animam tuam, salutem tuam, & ipsum Deum; nihil deinceps æstimandum est, nisi unicum hoc necessarium; serio ponderandum id est, velut unicum magnum negotium, quod tibi exantlandum in terris. Unico verbo, nulli parcedum labori, ut id auspiciatum sortiatur eventum.

Hoc facile dictum, sed non tam facile est factum. Facillimum, respondit, cuicumque bonam habenti voluntatem: Id fateberis, credo, si proposuero tibi facillimam & efficacissimam praxin, quæ infallibiliter illuc deducet nos, si secuti fuerimus illam. Ecce hanc tibi, quam bene capias velim.

* *

PRAXIS HUIUS CONSULTATIONIS.

Totum consistit in hoc; consignate omni cordis nostri im-

perium amori Dei, ita ut hic absolutus illius sit Dominus. Quando hæc

hâc ratione is imperat in animâ, a-
gendum nil ipsi restat, nisi ut de-
duci se fiat ab hoc Rege cordium,
& sequatur omnes motus & affe-
ctus, quos illi concesserit; & ideo
Sanctus Augustinus pulcherrimum
hoc nobis reliquit effatum: *Amas,
& fac, quod vis;* Aliud nunquam
facies, nisi amare Deum; nam qui
omnia facit ex amore, aliud non
facit, nisi quod amet.

3. August.

Magnum
principium
& arcanum
socias vitæ
spiritualis.

Et optimum medium ad stabi-
liendum solidè absolutum hoc im-
petium amoris Dei solius in animâ,
est, quod tanti faciat ipsum, ut a-
spiciat in eo cætera omnia, velut
contemptibilissimum quoddam ni-
hilum; & ut eò pertingat, oper-
tet ipsam habere exploratam præ-
cipuam, maximique prorsus mo-
menti veritatem, quantumvis hæc
ut plurimum ignoretur à mundo,
nempe, quod Deus sit omnia, & id,
quod DEUS non est, sit nihil:
Scientia omnis & nihili, est totus
thesaurus salutis & remedium san-
ctitatis animarum: Qui hanc bene-
fit, scit omnia, quique ipsam ig-
norat, scit nihil, Qui bene scit,
Deum esse omnia, & cætera esse
nihil, non potest nec æstimare, nec
amare nisi Deum: sed quia hoc
non creditur, sæpius capitur om-
ne pro nihilo, & creditur, id quod
nihil est, esse quid magni.

Origo am-
nium erro-
rum in ho-

Mundus cæcus & ignorans te-
netur hoc errore: Deus ipsi est ni-
hil, & creaturæ videntur ipsi res
admodum magnæ. Hæc, unde

oritur, interrogavi ipsum; quod mirum est
mundus, qui sapientem se credit, ex eo quod
tantâ laborat ignorantia? Miran-
dum de hoc non est, eò quod sic
dum de hoc non est, eò quod sic
tota immersus sensibus, nihil co-
gnoscit nisi per sensus, & non nisi
illorum stat iudicio. Jam Deus, qui
purus est Spiritus, percipi à nullo
potest sensu, & ideo nihil cogno-
scit ex ipso; quâ ratione igitur ip-
sum amet, vel ipsum æstimet?
Creatura e contra adimpleat sensus
ipsum, has cognoscit, has videt,
has tangit, firmiter credit ipsas esse
aliquid, & etiam aliquid tam ma-
gni, ut nihil majus cognoscat, quâ
ratione ergò se contineat, quin ip-
sas æstimet, quin ipsas amet?

An igitur liberari non potest ab
universali hoc errore, qui ita sedu-
cit omnes homines? procul dubio
intellectus corrigere potest errores
sensuum & clarè videre, ipsos deci-
pi: quando enim considerat, om-
nia quæ maxima fuerunt in mundo,
fuisse nihil, & quæ sunt, intra bre-
ve tempus, in nihilum relapsura,
probè advertit, fraudem esse ad-
hære illis, vel illa æstimare, eò
quod circumspicit omnibus, non
sint nisi simplex quædam species &
apparentia, modico apparans tem-
pore, disparans ex in vix aspectu.
Accedis spectatam Comœdiam, ubi
intueris theatrum magnificentum, &
plures personas vestitas splendide,
multasque actiones illustres tam
ad vivum repræsentatas, ut, si quis
fidem

fidem adhibeas sensibus, omnia illa sint verissima: sed intellectus corrigit ipsorum errorem, nam probe novit, illa esse non nisi fictionem, & mox omnia in motum somnis esse disparitura: claudatur theatrum, & ipsimet sensus percipient, ea non nisi fraudem fuisse, quæ per duas vel tres duraverit horas.

Exin spectatum accedis: magnum quoddam theatrum, magni inquam hujus mundi faciem; hic aspicias alias personas, alias actiones, alia, quæ hic tractantur, negotia; & sensus tui decipi se sinunt, accipientes hæc omnia pro rebus magnis; firmissimè persuasi, illa verissima esse & maximi æstimanda: Sed intellectus, si sapientia poller, bene corrigere potest errorem ipsorum; optimè enim novit, post aliquod tempus hæc omnia disparitura, & personas, & occupationes, & omnia, quæ tractabantur, negotia amplius deinceps non fore. Et ipsemet sensus clarè videbunt, illa non fuisse nisi apparentiam, & magnam plurimum annorum deceptionem. Siquidem ubi est modò facies theatri, quod spectandum præbuit sæculum elapsum; non est amplius; omnia hæc reciderunt in nihilum: Eheu? nihilominus sensus nostri decipiunt nos semper, nosque occupant hoc nihilo, & ille, qui est omnia, Deus, qui est finis entium, æternam, unicum necessarium, &

supremum nostrum bonum, nihil est oculis nostris; ille, qui meretur omnem nostram æstimationem, omnemque nostrum amorem, non habebit exinde nisi minimam partem, dum parvum mundi & creaturarum nihilum ad se trahit & rapit omnia.

Quid faciendum nobis est, ut eruamus nos è magno hoc erroris barathro, quo ita obcæcamur & in ruinam agimur? Nihil aliud, nisi quòd tam seriò incumbendum nobis sit studio, quo comparemus nobis scientiam omnis & nihili, illamque tam perfectè addiscamus, ut persuasissimi simus, Deum solum esse omnia, & quod DEUS non est, purum esse nihilum. Da mihi animam ita magnà hæc veritate imbutam, ut innitatur huic tanquam principio, certissimum est, ipsam intra breve tempus evasuram totam spiritualem, à mundo abstractam, omnibusque affectibus erga creaturas mortuam, quas non nisi summo prosequetur desplicatu: Ipsa deinceps se liberam videbit ab innumeris cutis inutilibus, quæ fons sunt & origo omnium nostrarum distractionum & inquietudinum; ipsa semper sibi erit æqualis semper constans & immutabilis in omnibus vitæ adversitatibus: dicet enim semper, hæc omnia esse nihil, & non esse nisi Deum, qui sit omnia; ipsa accipiet omnia è manibus ipsius, nec adhærebit nisi divinæ ipsius

Remedium
efficax ad
eximendū
nos nostris
erroribus.

voluntati, quæ moderatur omnia: Dispone, mi DEUS, de creaturâ tuâ, sicut tibi plaquerit. Ipsa non æstimabit, nisi ipsum solum; non amabit, nisi ipsum solum; non quæret in omnibus, nisi ipsum solum. Ecco igitur quid agendum ipsi sit, ut huc perveniat.

Quæro
addiscenda
scientia
Omnis &
Nihili.

Concipere oportet ipsam in animo suo maximam æstimationem Dei, & omnium eorum, quæ spectant ad ipsum; & exin æstimationem hanc magis augere, & iterum magis adhuc augere illam, & denuo altius attollere, & iterum altius attollere illam, & nunquam cessare, quin semper adaugeat & attollat illam de die in diem, quoad anima sit tota persuasa & omnino magnâ hâc veritate imbuta; quod Deus solus sit omnia. Contra autem concipere debet vilipensionem maximam omnium eorum, quæ Deus non sunt, & exin

vilipensionem hanc semper magis, magisque augere, iterum iterumque augere, & ita augere, ut anima firmissimè credat, omnia, quæ Deus non sunt, esse purum nihilum. Hac ratione fieri non poterit, quin Deus solus obtenturus sit omnem æstimationem tuam, omnemque amorem tuum; e contra creaturæ non nisi omnem contemptum tuum. Et ecce id, quod nuncupatur, navare operam *scientia Omnium & Nihili*.

Dico, hanc præxim esse tam facilem, ut omnes indiscriminatim capacitatem habeant exercendi illam, illique animum adjiciendi: Nihilominus tam proficua est, tamque efficax, ut deducat & dirigat animum, quæ constantem navabit illi operam, passu giganteo in viam Dei: Experite & videbis.

☉ (O) ☉

CONSULTATIO XXII.

Incessus Gigantis, ubi ostenditur, quo passu Sanctissima Virgo secuta sit JESUM in Exercitio magnarum Virtutum.

Abstraximus nos aliquantisper à consortio hominum, per tres solummodo dies, intra quos quilibet man-

sit solus cum Deo solo in silentio & solitudine, statuentes nobiscum navare operam studio magnæ hujus scientiæ, *Omnis nimirum & Nihili*, quæ conclusio fuerat & fructus ultimæ nostræ Consultationis.

Erat